

Informe justificatiu de la necessitat extraordinària i urgent del projecte de Decret Llei pel qual s'estableixen mesures extraordinàries i urgents per fer front a la situació de sequera excepcional en l'àmbit del districte de conca fluvial de Catalunya

L'apartat 1 de l'article 38 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, preveu que el Govern en cas d'una necessitat extraordinària i urgent pot dictar disposicions legislatives provisionals sota la forma de Decret Llei, en els termes de l'article 64 de l'Estatut d'Autonomia.

L'apartat 2 d'aquet mateix precepte disposa que la tramitació s'inicia a proposta del departament o departaments competents per raó de la matèria, la qual s'ha de comunicar al secretari o secretària del Govern, mentre que el 3 estableix que el projecte de decret llei han d'anar acompanyat d'un informe que justifiqui aquesta necessitat i certifiqui que les mesures proposades són congruents i estan en relació directa amb la situació que s'ha d'afrontar. A més, el projectes de decret llei han de ser objecte d'un informe dels serveis jurídics de la Generalitat.

L'article 64.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya preveu que en cas d'una necessitat extraordinària i urgent, el Govern pot dictar disposicions legislatives provisionals sota la forma de decret llei. No poden ser objecte de decret llei la reforma de l'Estatut, les matèries que són objecte de lleis de desenvolupament bàsic, la regulació essencial i el desenvolupament directe dels drets reconeguts per l'Estatut i per la Carta de drets i deures dels ciutadans de Catalunya i el pressupost de la Generalitat.

De conformitat amb l'apartat 2, els decrets lleis resten derogats si en el termini improrrogable dels trenta dies subsegüents a la promulgació no són validats expressament pel Parlament després d'un debat i una votació de totalitat.

Finalment, l'apartat 3 disposa que el Parlament pot tramitar els decrets llei com a projectes de llei pel procediment d'urgència, dins del termini, indicat en l'apartat 2.

El present informe s'elabora en compliment d'allò establert a l'article 38.3 de la Llei 13/2008, de 5 de desembre i es circumscriu a justificar la concurrència de la necessitat extraordinària i urgent així com la congruència i la relació directa de les mesures contingudes en el projecte de Decret Llei amb la situació que s'ha d'afrontar.

A) La necessitat extraordinària i urgent.

En els serveis relacionats amb el cicle de l'aigua concorren un seguit d'atributs que els singularitzen, així, d'una banda, poden ser considerats com a serveis d'interès general en quan cobreixen necessitats que han de ser satisfetes per a tota la població i d'altra banda, tenen el caràcter d'essencial ja que la seva interrupció pot posar en perill o perjudicar greument la salut col·lectiva de les persones, les activitats econòmiques i el medi ambient. Finalment, tenen el caràcter de servei públic exigint la continuïtat i la regularitat en la seva prestació. En definitiva es tracta de serveis que atenen tant a necessitats bàsiques de la població com a l'obligació i responsabilitat de l'administració de garantir uns serveis de qualitat en el territori.

Totes aquestes característiques que defineixen els serveis relacionats amb el cicle de l'aigua, s'apliquen singularment al servei d'abastament d'aigua. Per aquest motiu, quan la legislació d'aigües estableix la prelación dels usos als quals es pot destinar l'aigua, el primer i inalterable és el destinat a abastament de població i és el que rep la màxima protecció en cas de sequera, tal i com resulta de l'article 60.3 del Text refós de la Llei d'aigües, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2001, de 20 de juliol. A més, és un servei que la legislació de règim local el configura com un servei mínim de prestació obligatòria, tal i com disposa l'article 67 del Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril i l'article 25 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local.

La màxima protecció que des de totes les instàncies es reconeix a aquest ús de l'aigua s'explica en que l'aigua se situa en l'epicentre del desenvolupament sostenible i és fonamental pel desenvolupament socioeconòmic, la producció d'aliments i la protecció dels ecosistemes, tal i com ha reconegut, a tall d'exemple, la Organització de les Nacions Unides. Assenyala, a més, aquesta Organització que l'aigua és una qüestió de drets humans perquè d'ella depèn la supervivència de les persones, i per això l'Assemblea General va reconèixer com a dret de tots els éssers humans a disposar accés a l'aigua de forma segura, en quantitat, entre 50 i 100 litres per persona i dia, i en qualitat suficient. En aquest sentit, el Text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2003, de 4 de novembre, en la seva disposició addicional primera fixa un consum bàsic de 100 litres per persona i dia.

Les principals amenaces per garantir aquest dret a l'aigua i al servei que permet fer-lo efectiu són dues la sequera i l'increment de temperatura, plasmació de la influència del canvi climàtic. S'ha reconegut que els efectes del canvi climàtic condueixen a un escenari d'augment general del les sequeres tan meteorològiques com hidrològiques, degut a l'efecte combinat de la reducció de les precipitacions i de l'increment de l'evapotranspiració.

La sequera es defineix com el fenomen natural no previsible que es produeix principalment per una manca de precipitacions que dona lloc a un descens temporal i significatiu dels recursos hídrics disponibles. El Pla especial d'actuació en situació d'alerta i eventual sequera, aprovat per l'Acord GOV/1/2020, de 8 de gener, que

constitueix la primera eina per gestionar aquests episòdics des de la fase més primerenca, la prealerta, fins a la més crítica, l'emergència, distingeix entre la sequera pluviomètrica, que està vinculada a l'evolució climàtica o pluviomètrica, i la hidrològica, associada als escenaris de gestió d'aquests recursos, amb la consideració de reserves d'aigua explotables en els trams de rius regulats.

Dons bé, al Districte de conca fluvial de Catalunya, integrat per les conques dels rius Muga, Fluvià, Ter, Daró, Tordera, Besòs, Llobregat, Foix Gaià, Francolí i Riudecanyes i les de totes les rieres costaneres entre la frontera amb França i el desguàs del riu Sènia, s'està experimentant la sequera en les dues vessants i a més amb un caràcter perllongat.

Les precipitacions al districte de conca fluvial de Catalunya han vingut experimentat una reducció en el decurs dels darrers anys, que s'ha accentuat a partir de l'any 2021 i aprofundit durant el 2022, i que persisteix en les primeres setmanes del 2023, situant-se en el període des de l'estiu del 2020 molt per sota de la normalitat. Com a referència, en el conjunt de les conques internes de Catalunya, la precipitació acumulada en els darrers 24 mesos es situa en valors molts semblants als pitjors registres que van donar lloc a la sequera del 2005-2008. També es destaca la persistència de la manca de pluges doncs gairebé tots els mesos del període 2021-2022 han estat secs. En els Observatoris amb sèries registrades més llargues no s'havia donat cap any, en tot el registre que es disposa des del 1915, pluges clarament inferiors als 350 mm/any, no obstant, tant l'any 2021 com el 2022 acumulen pluges clarament inferiors als 350 mm/any i properes als 300 mm/any. Anteriorment només l'any 2015 va presentar una precipitació anual lleugerament per sota dels 350 mm/any, la resta dels més de 100 anys de la sèrie no presenta cap més any per sota dels 400 mm i la pluja mitjana es situa al voltant dels 600 mm/any. Son doncs dos anys seguits de rècord de manca de pluges.

Aquesta situació generalitzada assoleix anomalies encara més extremes a nivell local: en amplies zones del territori no s'ha arribat a assolir ni la meitat de les pluges anuals del valor climàtic com ara la zona Garraf-Alt Penedès, Baix Llobregat-Barcelonès, Osona-Vallès Oriental, o l'extrem Nord (Port Bou). Per exemple, a l'Observatori Fabra de Barcelona, l'any 2022 s'ha registrat la menor quantia de pluja anual des de l'any 1915, inici de la sèrie de dades disponibles, i l'any 2021 és el segon any de menor pluviometria anual en aquest mateix punt.

Les aportacions dels rius que alimenten els embassaments també s'han reduït a valors inferiors als mínims registrats des de 1990. Així, a la estació d'aforament del riu Ter a Ripoll es donen freqüent i persistentment cabals per sota dels 2,0 m³/s, i durant l'estiu passat van assolir cabals mínims històrics. A Roda de Ter (entrada als embassaments del Ter) el cabal total del riu es situa consistentment amb valors propers i inclusivament inferiors al valor de cabal de manteniment fixat al Pla de Gestió del Districte de conca fluvial de Catalunya. Aquests valors només s'incrementen en els escassos dies que plou

però retornen al rang de cabals baixos en els dies posteriors a les pluges. Per exemple, a la estació de registre de cabals del riu Ter a Ripoll, el mes d'abril del 2022 s'han donat cabals inferiors o iguals als mínims registrats des de 1990, en els mesos de febrer (2,4 m³/s), juliol (2,1 m³/ds) i octubre (3,0 m³/s), i inferiors a 2,0 m³/s al llarg d'aquest gener 2023, quan el mínim històric de la sèrie era de 2,1 m³/s.

Tant l'hivern 2021-2022 com el que portem de 2022-2023 han estat anys de escassa innivació a Conques Internes de Catalunya, el que ha provocat una baixa recàrrega dels aqüífers i dels cabals de les surgències naturals que alimenten els rius tant en capçalera com al llarg del seu recorregut fluvial. Totes les fonts naturals han vist minvat el cabal que produeixen i en molts casos s'han assecat totalment.

La reducció en l'arribada d'aportacions als embassaments han requerit de la intensificació de l'ús de nous recursos, com ara la producció d'aigua potable a partir d'aigua de mar, que ha arribat a superar en el 2022 els 63 hm³, valor superior al doble del següent any amb major producció (2019 a 28 hm³), o bé la producció d'aigua regenerada en la planta del Prat de Llobregat per subministrar el cabal de manteniment al riu Llobregat, que en el 2022 ha arribat a produir 51 hm³, front als 32 hm³ que es van produir en el 2021, segon any amb major producció d'aigua regenerada des que disposem d'aquestes instal·lacions. Així mateix es comença aquest 2023 amb la ampliació de la utilització d'aquesta aigua regenerada de la estació del Prat de Llobregat a usos agrícoles i per probes per a ús prepotable indirecte. Aquests nous recursos han permès reduir les sortides de cabal dels embassaments arribant, al gener, a valors mínims històrics no assolits des de 1990, com ara els cabals inferiors a 4,0 m³/s de manera persistent registrats a la estació de Castellbell i el Vilar al riu Llobregat.

Els embassaments existents a les conques internes de Catalunya estan assolint valors preocupants, com ara el Sistema Siurana-Riudecanyes que des del juny de l'any 2022 manté una disponibilitat conjunta d'aigua inferior a qualsevol altre any des de l'any 2000 i que porta una tendència descendent que ja arriba a una disponibilitat del 10 % de la seva capacitat. Igualment els embassaments de Darnius Boadella i els del sistema Ter Llobregat mantenen disponibilitats d'aigua inferiors al 30% de la seva capacitat i, en general, el volum disponible en el conjunt dels embassaments de les Conques Internes de Catalunya, acumulen un volum que, des de l'any 2001 només ha estat similar els anys 2002, 2005 i lleugerament inferior el 2008.

El ritme de pèrdua de recursos d'aigua als embassaments és més intens que el considerat en el Pla especial d'actuació en situació d'alerta i eventual sequera, situant-se per sota del percentil 5 % i, en alguns casos, amb la tendència de buidatge més forta coneguda per aquesta època de l'any.

Per exemplificar l'afirmació efectuada en el paràgraf anterior, dels 694 hm³ totals de que es disposen, hi ha una despesa entre 0,4 i 0,5 hm³ cada dia, el que significa que cada dues setmanes es gasten, de les minses reserves disponibles, aproximadament

un 1% de volum emmagatzemat als embassaments en relació a la seva capacitat de retenir aigua. Així, el dia 15 de gener en el conjunt d'embassaments de conques internes disposàvem només del 30,2% (210 hm³) de les reserves d'aigua, el dia 1 de febrer iniciàvem el mes amb 29,0% (203 hm) i el dia 6 de febrer la disponibilitat d'aigua als embassaments s'han reduït fins el 28,5 % (198 hm³).

Aquesta manca de pluja persistent al llarg de més de dos anys ha tingut ja importants efectes sobre el subministrament d'aigua a la població, així al llarg dels anys 2021 i 2022, al menys 49 municipis de conques internes han tingut manca de disponibilitat d'aigua en mitjana al llarg de més de 4 mesos i han hagut de complementar-la amb la aportació d'aigua amb camions cisterna amb més de 90.000 m³ d'aigua. A pesar d'aquesta aportació complementària amb camions cisterna hi ha hagut diversos municipis que han hagut d'aplicar talls de subministrament per esgotament de les fonts de subministrament d'aigua.

En resum, el conjunt dels anys 2021, 2022 i l'inici del 2023 es poden classificar com els anys més secs i càlids de la sèrie històrica amb dades registrades. Malgrat la implantació de les mesures fixades en el Pla especial i de les noves infraestructures de producció de nous recursos d'aigua a partir d'aigua de mar i de l'aigua regenerada produïda a partir de les estacions depuradores d'aigua residual, i tot i que els inicis d'any son períodes de baix consum, s'estan assolint els valors de reserves d'aigua disponibles i de circulació d'aigua pels rius comparables a les sequeres més intenses que s'han donat en les darreres dècades. A aquesta situació d'escassetat actual de recursos hídrics cal preveure i considerar l'increment de demandes pròpies dels període estival, tot i que es pot començar a advertir en la setmana santa. A més, ja s'han donat importants mancances en la disponibilitat d'aigua que ha afecta al subministrament d'aigua a la població en múltiples municipis que només disposen de recursos locals.

La severa reducció de les precipitacions al Districte de conca fluvial de Catalunya ve acompanyada d'un notable increment de la temperatura, la qual cosa deixa en una situació encara més crítica la quantitat l'aigua disponible per atendre al servei d'abastament.

Així, cal destacar que la temperatura mitjana anual a Catalunya de l'any 2022 no només ha estat la més alta de tota la sèrie de dades registrades (73 anys i en el cas de l'Observatori de l'Ebre i de l'Observatori Fabra amb 114 i 109 anys), sinó que ha superat en un grau centígrad qualsevol de les anteriorment conegudes i ha superat en 2,5 graus centígrads la mitjana climàtica. Aquests valors tant elevats han estat generalitzats en tot el territori i s'han registrat en totes les estacions de mesura. L'any 2021 també va ser un any molt càlid de manera generalitzada superant en quasi 1,5 graus centígrads la temperatura mitjana climàtica.

L'important increment de temperatura que s'ha donat al llarg d'aquests dos anys ha generat unes demandes d'aigua de les zones forestals no conegudes anteriorment,

reduint les aportacions d'aigua als rius, als aqüífers i als embassaments. Per exemple, a pesar que l'aqüífer de Fluvià-Muga porta molts mesos amb l'estat declarat d'alerta per sequera hidrològica amb les conseqüents restriccions d'usos i de consums, aquest final de gener de 2023 la làmina d'aigua ha arribat a un nivell de 15,13 metres sobre el nivell del mar, valor mai assolit anteriorment en aquesta època de l'any des de l'any 1994 que és la dada de quan es tenen registres. Així mateix, les elevades temperatures, que s'han donat, també han incrementat el consum domiciliari arribant, en l'àmbit Ter-Llobregat, a un increment de consum del 10% persistent al llarg dels mesos més càlids.

A aquesta situació s'ha arribat malgrat l'aplicació de les mesures contingudes en el Pla especial ja que els increments de disponibilitat d'aigua obtinguts de la dessalinització d'aigua marina i de la regeneració d'aigües depurades, no són suficients si es mantenen els nivells, quasi inexistent, de precipitacions. A més, no es preveu que aquesta situació millori a curt termini, ja que la sequera s'ha anat perllongant i agreujant de forma generalitzada, tal i com resulta del seguiment dels indicadors establerts al Pla, entrant en un estat persistent i estès d'insuficiència de pluges, fet que ha anat dificultant la gestió ordinària dels recursos hídrics existents.

Així doncs, és un fet constatat que el dèficit pluviomètric tan acusat i l'augment de temperatura s'ha anat traduint en una disminució de les aportacions, que ha acabat per afectar de manera molt greu i severa a les reserves d'aigua emmagatzemades en els embassaments ubicats a les conques internes de Catalunya i a la recàrrega d'aqüífers i, per tant, a la capacitat per continuar garantint el subministrament d'aigua en la qualitat i quantitat necessària per atendre un servei bàsic a la població i del qual depenen també la resta d'activitats econòmiques.

El risc concret de desabastament a poblacions es pot veure agreujat per l'increment de temperatures, que es produirà previsiblement en els propers mesos, la qual cosa exigeix una actuació de manera immediata per evitar l'assecament de les fonts de subministrament de les xarxes d'abastament d'aigua potable.

Per aquest motiu cal una reacció normativa immediata i més si es té en compte que en els pròxims mesos, amb el previsible increment de les temperatures, es donaran de manera natural els increments usuals de consum que, si no es limiten, provocaran o, al menys, acceleraran l'assecament de les fonts de subministrament d'aigua de les xarxes de subministrament d'aigua i l'assecament temporal de rius, circumstància que s'ha donat en el passat en els rius Gurri, Ges i Foix.

A la vista de tot l'exposat, cal examinar si aquesta situació de necessitat descrita revesteix el caràcter d'extraordinària i urgent tal i com ha estat interpretada pel Tribunal Constitucional i pel Consell de Garanties Estatutàries.

La necessitat justificadora dels decrets llei no s'ha d'entendre com una necessitat absoluta, que comporti un perill greu pel sistema constitucional o l'ordre públic entès

com el normal exercici dels drets fonamentals i les llibertats públiques i el normal funcionament dels serveis públics, sinó que s'ha d'entendre amb una major amplitud, com una necessitat relativa respecte de situacions concretes dels objectius de governabilitat que requereixen d'una intervenció normativa immediata (STC 6/1983 i Dictamen 7/2010), disposant el Govern d'un raonable marge de discrecionalitat en l'apreciació del fet habilitant (STC 29/1987 i Dictamen 7/2010).

També ha assenyalat que l'examen de la seva concurrència s'ha d'efectuar mitjançant la valoració conjunta de tots els factors que van determinar que el govern adoptés aquest tipus de disposició (STC 1/2012 i 137/2003).

Tant la doctrina del Consell com la jurisprudència constitucional han perfilat la distinció entre l'element d'urgència i el del caràcter extraordinari, de manera que han interpretat aquest darrer com el supòsit excepcional en el qual una situació conjuntural de difícil previsió requereix una intervenció normativa immediata per part del poder executiu per fer front als objectius de governabilitat. En línies generals, el caràcter extraordinari ha estat acceptat de manera àmplia per la jurisprudència del Tribunal Constitucional quan està raonablement i explícitament motivat per situacions fàctiques amb una especial transcendència o repercussió en l'àmbit econòmic o social. Segons la doctrina d'aquest mateix Alt Tribunal, s'ha de vincular a situacions concretes dels objectius de governabilitat, que no es limiten a situacions de conjuntura econòmica sinó també a l'existència d'un buit legislatiu produït com a conseqüència de la declaració d'inconstitucionalitat d'una norma (STC11/2002), o a la voluntat d'introduir modificacions organitzatives (STC 60/1986) o d'orientació política (STC237/2012).

La urgència, de conformitat amb la doctrina del Consell de Garanties Estatutàries, va vinculada a avaluar o verificar si des del punt de vista del procediment legislatiu ordinari no existia altra opció que facilités la tramitació de la disposició sense necessitat de recórrer a una norma d'origen governamental. Per tant, la urgència es vincula a la impossibilitat d'implementar el contingut de la regulació o, en altres paraules, d'assolir la finalitat desitjada o cercada mitjançant el procediment parlamentari comú previst per a la resta d'iniciatives legislatives (dictamen 2/2019). Així mateix, s'ha apreciat que aquesta urgència concorre quan, concorrent al procediment legislatiu ordinari, s'enerva l'efectivitat de l'acció requerida ja sigui pel temps a invertir en el procediment legislatiu ja sigui per la necessitat de la immediatesa de la mesura (STC111/83).

Pel que fa a la imprevisibilitat, és un requeriment que també ha estat modulats pel la doctrina del Tribunal Constitucional en les sentències 11/2002 i 68/2007 en el sentit que no calia que concorregués el caràcter d'imprevisible sinó que n'hi havia prou amb que s'acredités que la resposta urgent mitjançant les mesures a adoptar eren les necessàries per superar una situació excepcional.

La conseqüència immediata de la manca d'aigua que s'està donant, com a conseqüència de la persistent sequera i que es preveu que s'agreuï encara més si no

plou de manera abundant, és una gravíssima pertorbació d'un servei bàsic essencial com es l'abastament d'aigua potable a la població, afecció que va des de la incapacitat de servir la demanda amb els recursos disponibles en la zona fins la interrupció del servei amb el conseqüent tall en el subministrament d'aigua. Aquesta situació està obligant a moltes administracions locals a demanar un suport al subministrament d'aigua mitjançant camions cisterna (fins gener del 2023 han demanat subvencions per les despeses 2021 i 2022 de transport d'aigua amb camions cisterna 49 municipis de les Conques Internes de Catalunya), així com a aplicar restriccions d'aigua als ciutadans i/o a les activitats que es desenvolupen, fins i tot amb talls del servei.

En el present supòsit, el caràcter extraordinari de la situació deriva de la severíssima reducció dels recursos hídrics disponibles i del seu immediat impacte al servei d'abastament d'aigua a població. Davant d'aquesta situació resulta imprescindible l'adopció de mesures que intensifiquin l'estalvi i d'optimització dels recursos i consums amb la finalitat d'incrementar els recursos hídrics disponibles fins que els nivells de les reserves millorin, que agilitin els procediments, que sancionin aquells comportaments que contravinguin les mesures adoptades i que revesteixen major gravetat en una situació en la que s'exigeix un sacrifici col·lectiu i s'incloguin determinats beneficis fiscals com a mesura per a contribuir a mitigar els efectes econòmics de la sequera.

La única manera de fer front a aquesta situació de persistent sequera és el decret llei ja que en qualsevol altre dels mecanismes existents, la tramitació d'una llei ordinària encara que sigui pel procediment d'urgència, requereixen d'una tramitació prèvia, tal i com resulta de l'article 36 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, que regula la iniciativa legislativa del Govern. Aquesta tramitació restaria d'efectivitat a les mesures previstes en la norma i s'impediria la correcta atenció a la necessitat primordial que ha de subvenir, que és la garantia de la prestació del servei d'abastament a població.

Per tant, la concurrència de l'element causal com és la persistent sequera, amb la conseqüent reducció dels recursos hídrics disponibles per garantir el servei d'abastament a població, el caràcter temporal de les mesures proposades, que es vinculen a la recuperació de les reserves d'aigua, els factors de transcendència social i econòmica del servei i de la seva incidència un l'objectiu de país com és la gestió de l'aigua i de l'element final que és no altre que no afectar ni a la continuïtat ni a la regularitat del servei, acrediten la concurrència del pressupòsit de fet habilitant, previst per l'article 64 de l'Estatut d'Autonomia i l'article 38 de la Llei 13/2008, de 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern i en els termes exigits per la jurisprudència.

Juntament amb el compliment d'aquest requisit també concorre la competència material per adoptar les mesures que es proposen ja que l'Estatut d'Autonomia en el seu article 117.1.c) reconeix expressament la competència exclusiva de la Generalitat per adoptar les mesures extraordinàries en cas de necessitat per garantir el subministrament d'aigua

l'àmbit dels districte de conca fluvial de Catalunya. Així mateix, l'article 31.1 del Text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2003 de 4 de novembre, disposa que la Generalitat, com a titular de les competències d'ordenació del cicle de l'aigua, adoptarà mesures per garantir l'abastament dels municipis dins dels límits i en el termes establerts per la planificació hidrològica.

B) Congruència i relació directa de les mesures amb la situació que s'ha d'afrontar

Constatat que concorre el pressupòsit de fet habilitant exigint per la Constitució, l'Estatut d'Autonomia i la Llei 13/2008, cal examinar si les disposicions que conté el projecte de Decret Llei guarden una relació directa o de congruència amb la situació que es tracta de superar (STC 1/2012). Tal i com s'estableix en aquesta sentència aquesta connexió de sentit no s'ha d'identificar amb un control sobre l'oportunitat, eficàcia o bondat tècnica de les mesures adoptades sinó únicament l'existència d'un vincle raonable entre les dites mesures i la situació que exigeix l'acció normativa.

El projecte de Decret Llei s'integra per 12 articles, organitzats internament en tres capítols i tres disposicions finals.

En aquest informe es justifiquen les mesures que son de competència de l'Agència Catalana de l'Aigua.

El Capítol I, relatiu les disposicions generals, consta de tres articles.

El primer descriu l'objecte de la proposta normativa que no és altre que establir les normes i les mesures extraordinàries i urgents per a l'aprofitament dels recursos hidràulics, ja escassos, en l'àmbit del districte de conca fluvial de Catalunya.

El segon estableix el caràcter no indemnitzable de les mesures que s'adoptin en aplicació tant del Pla especial d'actuació en situació d'alerta i eventual sequera, aprovat per l'Acord GOV 1/2020, de 8 de gener com del mateix Decret Llei. El caràcter no indemnitzable es justifica en què les mesures que calgui adoptar constitueixen una càrrega de caràcter general, són limitacions que s'imposen amb caràcter col·lectiu sense que es pugui identificar una beneficiari. Es tracta de mesures que s'adopten amb caràcter temporal i que no donen lloc a la privació singular d'un dret sinó a una modulació del seu exercici, mentre persisteixi aquesta situació de severa escassetat de recursos hídrics, que compromet la regularitat i continuïtat d'un servei essencial com és l'abastament a població. A més, faltaria un element per aplicar l'institut de l'expropiació i és que mancaria el correlatiu benefici a favor d'alguna persona concreta, que seria el requisit per que es podés deduir una pretensió indemnitzatòria, de conformitat també la legislació d'expropiació forçosa. El caràcter general de les limitacions que puguin imposar-se, el seu caràcter temporal i la manca de correlació

patrimonial justifica que la norma disposi que les referides mesures no siguin indemnitzables. Les mesures temporals adoptades per l'administració a l'empara de l'article 58 del TRLA no son mesures expropiatòries o limitatives de drets adquirits sinó que constitueixen meres limitacions de l'ús.

Aquests és una mesura comuna a tos els instruments normatius adoptats per fer front a situacions de sequera; així el Govern de la Generalitat ha adoptat Decrets que inclouen aquesta previsió, a tall d'exemple es poden esmentar el Decret 22/2022, de 22 de gener, el Decret 93/2005, de 17 de maig, el Decret 207/2005, de 27 de setembre i el Decret 84/2007, de 3 d'abril.

El caràcter no indemnitzable d'aquestes mesures també ha estat acceptat per la jurisprudència. En aquest sentit es poden esmentar les sentències del Tribunal Suprem de 19 de setembre i 15 de novembre de 2000 i de 17 d'abril de 2007. Així mateix, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en la seva sentència de 30 de gener de 2004, reconeix que la situació de sequera exclou el deure de l'administració d'indemnitzar per concórrer un supòsit de força major.

L'article 3 declara la utilitat pública de les obres a efectes d'ocupació temporal i d'expropiació forçosa així com la urgent ocupació dels béns i drets que es vegin afectats, de conformitat amb allò previst a l'article 31.2.c) del Text refós.

Les disposició continguda en aquest article és proporcionada i la mínima necessària per afrontar i superar aquesta situació de sequera perquè habilita per actuar de manera immediata en l'àmbit de l'expropiació forçosa. Cal insistir que la finalitat última és intensificar mesures d'estalvi, d'optimització i racionalització en l'ús de l'aigua, per poder protegir un servei públic de primer ordre com és l'abastament a població en una situació de continuat minvament dels recursos hídrics disponibles.

Per tant, a més de guardar aquestes mesures una relació directa amb la situació que es vol superar, són congruents amb els principis que han de regir en l'exercici de les competències de la Generalitat en matèria d'aigües, tal i com preveu l'article 3.1 lletres a) i g) del Text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2003.

El Capítol II conté els mesures adreçades a garantir l'abastament a població i s'integra pels articles 4 a 11.

L'article 4 faculta l'Agència Catalana de l'Aigua per suspendre qualsevol ús de l'aigua que no sigui el d'abastament a població durant un termini màxim de 48h sempre que hi hagi un risc d'interrupció en els operacions de captació i tractament d'aigua per abastament a un municipi.

La relació directa de la relació directa de la mesura i la seva congruència amb la finalitat perseguida resulta del mateix tenor literal del precepte: la finalitat superar la situació de risc concert en quant està vinculat a la captació i tractament d'aigua per abastament a població; la limitació territorial en quan ha d'afectar a un municipi o unitat d'explotació que es trobi en situació de sequera declarada i la limitació temporal 48h com a màxim.

L'article 5 faculta per recuperar captacions en desús per abastament a població en aquells municipis o unitats d'explotació que es trobin en situació d'excepcionalitat declarada. A l'igual que en el cas anterior la relació directa de la disposició i la seva connexió amb la situació a superar es desprèn del mateix precepte. La finalitat es reforçar l'abastament a població quan aquest es troba en una situació molt precària, atès que el municipi o unitat d'explotació s'ha de trobar en situació d'excepcionalitat. Per tant, la limitació territorial de la mesura resta constatada a l'igual que la temporal ha d'haver una situació d'excepcionalitat declarada i mentre estigui vigent aquest Decret llei. S'afegeix una limitació subjectiva, aquesta recuperació només es preveu a favor dels titulars dels servei d'abastament i respecte del pous que siguin de la seva titularitat.

Pel cas que la destinació a l'abastament de població de recursos hídrics procedents de pous en desús hagessin estat concedits per a altres usos en municipis o unitats d'explotació que es trobin en situació d'excepcionalitat, als anteriors elements s'afegeix una garantia i és que cal seguir el procediment previst en l'article 9.1, que assegura l'audiència a les persones interessades.

Cal destacar la proporcionalitat i progressivitat de les disposicions contingudes en aquests tres articles ja que van de la sequera declarada, a excepcionalitat i emergència.

L'article 6, relatiu a l'admissió de la dilució per assolir la qualitat necessària dels recursos hídrics extrets és una previsió complementaria i imprescindible per a l'efectivitat d'allò disposat a l'article 5,6 i 8, ja que de res serviria obtenir recursos hídrics addicionals fer afrontar la situació de sequera si no s'admetés aquesta tècnica per assolir la qualitat adient per poder-la destinar a l'abastament.

L'article 7 amb l'afany de resguardar els recursos hídrics disponibles per poder atendre l'abastament a població prohibeix amb caràcter general a l'Agència Catalana de l'Aigua autoritzar actuacions que comportin un esgotament del nivell freàtic. Ara bé, aquesta prohibició no té un caràcter absolut ja que si concorren determinades causes l'Agència pot autoritzar aquest tipus d'actuacions. Així si hi a un risc a les persones i els béns com a conseqüència d'inundacions de locals o edificis, l'Agència resta facultada per expedir la corresponent autorització amb la imposició de les condicions que siguin per a l'aprofitament d'aquestes aigües. Igualment, el precepte preveu que en cas d'actuacions ja autoritzades però no iniciades a l'entrada en vigor d'aquest decret llei la persona o entitat titular de l'autorització ha de sol·licitar a l'Agència l'establiment de les condicions d'execució de les actuacions per tal de minimitzar els impactes en les masses d'aigua.

Aquesta disposició, a l'igual que les anteriors és proporcionada amb la finalitat perseguida d'incrementar la disponibilitat der recursos per protegir el servei d'abastament, en quant permet a l'Agència ponderar la concurrència de les causes urgents d'interès públic que li permeten fer ús d'aquesta habilitació per autoritzar l'esgotament del freàtic. A més, el precepte exemplifica, encara que no sigui de manera exhaustiva, els supòsits que es poden considerar com causa urgent, la qual cosa acota la discrecionalitat d'apreciació de l'Agència i redunda en benefici de la seguretat jurídica. A mes, es reforça la protecció dels minsos recursos hídrics disponibles disposant que, si les actuacions d'esgotament del freàtic autoritzades no s'han iniciat a l'entada en vigor del decret llei, s'ha de sol·licitar a l'Agència l'establiment de les conacions adients per reduir els impactes sobre la massa d'aigua.

L'article 8 conte la regulació de la tramitació que ha d'aplicar l'administració hidràulica de Catalunya per modificar temporalment les condicions d'aprofitament del domini públic hidràulic, als qual es refereix el Pla especial en el seu apartat 5.3.4 i 5.3.6. Aquesta tramitació garanteix l'audiència a les persones interessades.

L'article 9 conté una mesura de foment de la qual es poden beneficiar aquells municipis que hagin formalitzat o formalitzin, la seva connexió a la xarxa de proveïment d'aigua destinada a l'abastament a població Ter-Llobregat. La mesura consisteix en permetre de manera expressa el fraccionament del pagament de la quota de connexió, establerta a l'article 38.2 del Text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya en els termes que fixi el Consell de la Xarxa Ter-Llobregat.

Aquesta mesura reforça l'abastament a població en quant la connexió a aquesta xarxa dota als municipis connectats d'una major robustesa, ates que poden accedir als recursos disponibles a la xarxa, deixant de dependre exclusivament de recursos locals. Aquesta possibilitat es podria veure dificultada si haguessin d'afrontar el pagament íntegre de la quota, deixant-los en una situació de major vulnerabilitat en una situació que ja és crítica per raó de la sequera.

Per tant aquesta el contingut de la disposició s'ajusta als límits exigits per a la seva incorporació en un decret llei.

L'article 10 que estableix una obligació de reparació dels danys en el cas d'incompliment de les normes d'aprofitament coordinat de recursos hídrics i de les reduccions de consums que comportin una reducció de la disponibilitat d'aigua per a l'abastament a població.

L'establiment de l'aprofitament coordinat dels recursos hídrics és una potestat reconeguda a les administracions hidràuliques a l'article 55 del Text refós de la Llei d'aigües, aprovat pel Reial Decret legislatiu 1/2001, de 20 de juliol. El respecte a aquestes regles encara ha de ser més curós durant una situació de sequera, ja que van adreçades a garantir unes dotacions d'aigua per abastament a població i el poder-los

assegurar depèn de què també es respectin les limitacions de consums establertes al Pla especial d'actuació en situació d'alerta i especial sequera.

Aquest precepte el que fa és establir uns percentatges que tenen com a finalitat incrementar els imports dels danys causants al domini públic, calculats de conformitat amb allò establert a l'article 326 i següents del Reglament del domini públic hidràulic, aprovat pel Reial Decret 849/1986, d'11 d'abril, quan aquestes infraccions comportin una reducció de la disponibilitat d'aigua destinada a l'abastament de població.

Així doncs, els subjectes que poden incórrer en aquesta responsabilitat son aquells que, en virtut de títol d'aprofitament del domini públic hidràulic, incompleixin les normes d'aprofitament coordinat i aquells usuaris d'aigua per a usos diferents al d'abastament a població, en el cas de reducció de consums. Cal recordar que el Pla especial en el seu apartat 5.3.3 i Taula 5 no imposen percentatges de reducció a l'abastament sinó als usos de reg agrícola, ramaders, industrials i recreatius.

Una previsió com aquesta ha d'estar continguda en una norma amb rang de Llei i a més, és congruent amb la finalitat perseguida i necessària ja que en cas contrari les referides regles d'explotació i limitacions de consum es veurien privades d'efectivitat. Atès que el seu incompliment en una situació de sequera comporta un major desvalor de la conducta, la qual es fa encara més reprovable quan hi ha una sacrifici col·lectiu, justifica la seva inclusió en la proposta normativa.

El capítol II acaba amb l'article 11, relatiu a la determinació de les limitacions de consums mensuals d'aigua previstes al Pla especial d'actuació en situació d'alerta i eventual sequera i conté una disposició que va adreçada a fer efectiva una previsió del Pla especial.

L'apartat 5 d'aquest Pla especial relaciona el conjunt de mesures, que son comuns en els estats de la sequera, entre les quals es troba la limitació de consums per als usos diferents a l'abastament a població, és a dir el reg agrícola, ramader, industrial, usos recreatius que impliquin rec i altres recursos recreatius. Amb la finalitat de protegir l'ús prioritari d'abastament a població, el subapartat 3.3 estableix per cada ús d'aigua una reducció de consums respecte de l'efectuat en situació de normalitat. Aquesta previsió del projecte de Decret Llei el que regula és com s'efectua la determinació de quin era el consum en situació de normalitat per poder aplicar la reducció prevista al Pla, de la manera més objectiva possible. Així, la forma de càlcul és la mitjana dels darrers 3 anys que hagin estat en situació de normalitat. En el cas que no es puguin acreditar els dades o aquestes no siguin representatives de la situació actual, l'Agència Catalana de l'Aigua estableix el valor de referència tenint en compte els valors màxims mensuals fixats a la concessió, les dotacions màximes previstes en el Pla de Gestió del Districte de Conca Fluvial, concretament en els articles 26 i 27 de les seves determinacions normatives, i altres referències pròpies del sector.

La necessitat, congruència i connexió d'aquesta disposició resulta de la mateixa rúbrica del Capítol és imprescindible per aplicar una part del contingut del Pla i va directament adreçada a contribuir a superar la situació de sequera, tot protegint l'ús d'aigua destinat a l'abastament a població.

La proposta normativa acaba amb tres disposicions finals.

La primera introdueix un nou article 29 bis al Text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya, per tal de regular el règim sancionador per incompliment de determinades obligacions establertes en el Pla especial. A tal fi, s'estableix una remissió al règim sancionador establert al Text refós de la Llei d'aigües, llevat d'un seguit de conductes que es tipifiquen en l'apartat 1 d'aquest article 29 bis, que constitueixen les infraccions específiques del Pla especial. Juntament amb les infraccions s'estableixen les sancions i les circumstàncies a prendre en consideració per modular la responsabilitat, establint-se expressament que la sequera és causa agreujant.

L'apartat 2 de l'article 29 bis s'especifica que en el cas que el lliurament de volums per abastament de població superi els màxims establerts en el Pla especial i en el cas d'incompliment de les limitacions particulars en l'ús de l'aigua per abastament de poblacions, previstes en aquest mateix Pla, la responsabilitat per la infracció comesa recau sobre el titular del servei, ja que és qui té el poder per revertir la situació. La proporcionalitat del precepte es troba en que si el titular del servei adopta mesures per respectar aquestes limitacions, tal fet es prendrà en consideració per modular la seva responsabilitat.

Així mateix, quan les entitats subministradores incompleixen el deure establert al Pla especial de comunicar els volums subministrats als municipis, es faculta a l'Agència per efectuar una estimació objectiva als efectes d'aplicar el règim sancionador establert a l'apartat 1 de l'article 29 bis del Text refós.

El nou apartat 3 de l'article 29 bis estableix que en el cas que la infracció comesa sigui un lliurament de volums per abastament de població per sobre els màxims establerts, amb independència de la sanció que correspongui, cal satisfer una indemnització que es calcula aplicant entre 0,10 0,30 i 0,60 euros per metre cúbic lliurat en excés, segons s'estigui en alerta, excepcionalitat o emergència. Cal destacar dos aspectes, la limitació dels subjectes susceptibles d'incórrer en aquesta conducta, els titulars del servei, com s'ha indicat en la justificació de l'apartat 2 de l'article 29 bis, i la progressivitat d'aquesta disposició en quan incrementa l'import en funció de l'estat de la sequera declarada en el municipi o unitat d'explotació afectada.

Els apartats 4 i 6 de l'article 29 bis contenen una remissió pel que fa al procediment administratiu sancionador i a la prescripció de les infraccions i sancions a la normativa sobre procediment sancionador aplicable als àmbits de competència de la Generalitat, i la legislació vigent de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment

administratiu comú, respectivament. L'apartat 5 d'aquest article disposa que l'exercici de la potestat sancionadora correspon als òrgans competents d'acord amb el TRLMAC

Amb aquesta modificació del Text refós s'estableix que determinades conductes constitueixen infracció del Text refós de la Llei d'aigües, mentre que d'altres es tipifiquen com infraccions per l'incompliment de les obligacions, deures i limitacions definits en el Pla especial, pel seu rang no podia incloure un règim sancionador quan es va aprovar, malgrat ser aquest indispensable per l'efectivitat de les seves previsions. També es reforça aquest regim amb la previsió d'una indemnització en el cas que com a conseqüència d'una determinada conducta infractora (lliurament de volums per abastament de població per sobre els màxims establerts) comporti la reducció del recursos hídrics disponibles.

Aquesta regulació continguda en aquest nou l'article 29 bis del Text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya, dona satisfacció a la reserva de rang de llei exigida en matèria sancionadora, és proporcionada i congruent amb la gravetat de la situació i va adreçada a garantir l'interès públic, que es situacions de sequera es concentra en la garantia del servei d'abastament a població. Hi ha concs una connexió o vinculació directa amb la situació extraordinària a superar.

Finalment, cal assenyalar que el Tribunal Constitucional ha admès des de l'inici, a tall d'exemple es pot esmentar la Sentència 3/1988, de 21 de gener, la possibilitat de que mitjançant la figura del Reial decret llei es puguin incloure el tipus d'il·lícits i les seves corresponents sancions ja que considera que no suposa una contradicció amb l'article 25.1 de la Constitució, en ser una disposició legislativa que s'insereix en l'ordenament jurídic com una norma dotada de força i amb valor de llei. És a dir es respecten els límits materials establerts per aquest tipus de disposició normativa per la Constitució i l'Estatut.

La disposició final segona va adreçada a modificar una norma reglamentària, el Decret 130/2003, de 13 de maig, pel qual s'aprova el reglament del serveis públics de sanejament mitjançant la introducció d'un nou apartat 4 al seu article 8 i disposa expressament que aquesta modificació manté rang reglamentari.

Aquesta addició de contingut es necessària per contribuir a donar efectivitat a una previsió concreta del Pla especial d'actuació en situació d'alerta i eventual sequera, tal i com s'esposa a continuació.

El Pla especial determina que, un cop declarada l'alerta, s'activi un conjunt de 145 captacions municipals, que en la seva major part no es fan servir en condicions de normalitat. D'aquesta manera es mobilitzen recursos subterranis, amb la conseqüent reducció del consum de reserves embassades. Alguns d'aquests pous, però, tenen problemes de qualitat que fan necessari el seu tractament per potabilitzar-los. Aquests tractaments generen un rebuig. En funció del tipus de contaminant, el rebuig pot ser

sòlid (i evacuat com a residu) o líquid. Alguns compostos només es poden separar mitjançant tractaments de membrana (com ara l'osmosi inversa), la qual cosa genera un rebuig líquid que sovint no es factible d'evacuar (ja que l'evacuació requeriria un nombre molt elevat de camions cisterna). En canvi, en moltes ocasions pot ser factible el seu abocament a una xarxa de sanejament, per a ser conduïts a una depuradora, sense afectar al tractament de depuració. La mesura proposada permetrà aquesta via de gestió sempre que temporalment s'aplani l'exigència d'assolir els límits establerts a l'annex II de Reglament del serveis públics de sanejament.

La modificació consisteix en introduir un nou apartat 4 a l'article 8 del referit Reglament que té per finalitat permetre, en situacions declarades de sequera hidrològica, l'entrada dels rebuïjos procedents de sistemes de separació per membranes que formin part d'un tractament de potabilització municipal, malgrat se superin les concentracions màximes establertes en l'annex II del Reglament.

La regulació existent determina que els rebuïjos provinents de les estacions potabilitzadores d'aigües potables municipals no puguin ser admesos en no poder assolir els límits fixats a l'annex II de Reglament. La modificació va adreçada a remoure amb caràcter temporal aquesta limitació només quan hi hagi una situació de sequera hidrològica declarada. Es tracta de poder facilitar la gestió d'aquests rebuïjos, a través de les instal·lacions que integren els sistemes públics de sanejament sempre i quan no posin en risc el funcionament del sistema de sanejament ni provoquin un incompliment dels objectius de qualitat en el medi receptor.

Com es pot observar el caràcter temporal i condicionat de la modificació proposada guarda la relació de connexió congruència a la finalitat perseguida de contribuir a superar la situació de sequera, incidint en la facilitació de la gestió d'uns rebuïjos generats per les instal·lacions del servei públic d'abastament municipal.

L'element comú d'aquestes dues disposicions finals del projecte de decret llei és que modifiquen el Text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2002 de 4 de novembre, i del Reglament dels serveis públics de sanejament, aprovat pel Decret 130/2003, de 13 de maig, amb vocació de permanència. Cal assenyalar que aquesta actuació normativa urgent i excepcional, que s'efectua mitjançant aquest projecte de Decret llei, també pot comprendre la modificació puntual de d'aquests dues normes a la vista la seva connexió amb la situació d'extraordinària i urgent necessitat, tal i com s'ha justificat en el paràgrafs anterior. L'objectiu és assolir la seva modificació en un termini més breu que el requerit per la seva tramitació parlamentària ja sigui pel procediment ordinari o d'urgència (STC 68/2007 i 137/2011) i en el cas de normes amb rang de Llei o al procediment reglamentari en el cas de la modificació del Decret 130/2003. De no incloure's aquesta modificació es veuria privat d'efectivitat el mateix Pla especial, principal eina de gestió de la qual s'ha dotat la Generalitat per afrontar d'aquestes situacions de sequera en l'àmbit del districte de conca fluvial de Catalunya.

La Disposició final tercera regula l'entrada en vigor del Decret Llei el mateix dia de la seva publicació en el DOGC, previsió congruent amb el caràcter d'extraordinari de la regulació i la seva necessària immediatesa.

Es pot concloure, doncs, que tota la regulació continguda al projecte de decret Llei és la mínima i indispensable, està vinculada a la superació de la situació crítica generada per la sequera i va adreçada a protegir els minsos recursos d'aigua disponibles i el servei que fa efectiu l'accés de l'aigua potable a les persones, a accelerar la tramitació dels procediments administratius, a desincentivar i sancionar aquells comportaments intolerables, que són encara més reprovables en una situació de sequera en la qual hi ha un sacrifici col·lectiu de tota la població.

Així doncs, s'acompleix l'exigència de que hi hagi una relació de congruència i de sentit entre les mesures contingudes en el Decret Llei i la situació que cal afrontar sorgida arran i s'ajusta als requeriments de l'article 64 de l'Estatut d'Autonomia i 38 de la Llei 13/2008.

C) Impacte pressupostari

Les mesures establertes al Decret Llei tenen la finalitat de disposar de mecanismes de control, potenciar l'estalvi, l'ordenació i la racionalització dels recursos hídrics durant els diferents estats de sequera hidrològica que afectin a les conques internes de Catalunya. Per tant, son mesures que afecten, bàsicament, a la reducció de terminis i diversos aspectes per dotar de celeritat i eficàcia a la tramitació dels procediments relacionats amb la gestió de l'aigua que quedin afectats temporalment per la situació de sequera. D'acord amb l'article 2 del Decret Llei, les mesures que s'adoptin, així com les limitacions en l'ús del domini públic hidràulic, no donen dret a cap tipus d'indemnització. Així mateix, les mesures no tenen caràcter permanent, atès que tenen una vigència temporal acotada en el temps, fins a la superació de l'estat de sequera hidrològica al districte de conca fluvial de Catalunya.

D'acord amb l'anterior, l'aplicació de les mesures que s'hi contenen no tenen un impacte pressupostari directe perquè, en general, no s'ha d'indemnitzar als usuaris afectats. La gestió d'aquestes mesures es realitzarà amb els mitjans materials i els recursos personals propis actuals de l'administració i no es preveu la dotació de personal addicional, d'acord amb la distribució de competències establertes al Text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya, aprovat per Reial Decret Legislatiu 3/2003, de 4 de novembre.

El reforç i intensificació del règim sancionador previst en el text no té una finalitat recaptatòria sinó que pretén desincentivar les conductes perjudicials i assegurar la

**Agència Catalana
de l'Aigua**

Provença, 260
08008 Barcelona
Tel. 93 567 28 00
Fax 93 567 27 80
NIF Q 0801031 F

disponibilitat d'aigua per a l'abastament de poblacions. Tot i així, la imposició de sancions pot comportar un impacte pressupostari positiu, a conseqüència de l'increment de les mesures de control dels aprofitaments i dels usuaris de l'aigua, que pot comportar un augment dels imports que es recaptin per l'Agència Catalana de l'Aigua en concepte de sancions i indemnitzacions per danys durant els episodis declarats de sequera. Aquests imports, però, no poden ser objecte d'estimació anticipada perquè el seu valor dependrà del grau de compliment pels usuaris de l'aigua de les mesures aplicades en cada moment i del nombre i entitat de les infraccions comeses i sancionades.

Barcelona,

Director

Generalitat de Catalunya
**Departament d'Acció Climàtica,
Alimentació i Agenda Rural**